

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו8 באפריל 2010
כ"ד בניסן תש"ע

ת"א 27954-05 קמפלר נ' כרמון ואח'

לפני כבוד השופטת שושנה אלמגור, סגנית נשיא

התובע

ד"ר שמואל קמפלר

ע"י ב"כ עוה"ד שי עופרי

נגד

הנתבעות

1. ד"ר גרסיאלה כרמון

2. שולמית קורטלר

ע"י ב"כ עוה"ד נמרוד כנפי ועוה"ד שלומי הדר

מיני-רציו:

* התובע שימש כמנהל מרפאת בריאות הנפש בהרצלייה. הפרסומים מייחסים לו שלל התנהגויות שאינן ראויות כלל, ולאדם בתפקידו בפרט. יש לקבוע כי מי שפרסם אותם, פרסם לשון הרע על התובע. אולם, התובע לא הוכיח כי דווקא הנתבעות היו המקור לדברים שפורסמו בסופו של דבר בכתבות. על כן, יש לדחות התביעה מבלי להיזקק לדיון בשאלת ההגנות.

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

התובע הוא רופא מומחה בפסיכיאטריה אשר שימש כמנהל המרפאה הקהילתית לבריאות הנפש בהרצלייה. נתבעת 1 היא רופאה מומחית בפסיכיאטריה ילדים ונוער אשר עבדה במרפאה. נתבעת 2 הייתה מזכירת המרפאה במשך שנים רבות. תביעה זו, בעילה של הפרת חוק איסור לשון הרע, עניינה בשתי כתבות המייחסות לתובע התנהלות רשלנית, מקצועיות לקויה ויחסי עבודה לא תקינים, הכוללים הטרדה מינית. הנתבע רואה בנתבעות את המקור לתוכן הפרסומים, על רקע היחסים העכורים ששררו בין הצדדים. הנתבעות מצדן משיבות כי לאף אחת מהן אין יד או רגל בפרסום הכתבות, וכל שעשו היה להלין לפני הגורמים המוסמכים על התנהגו התובע. לפיכך הן מבקשות לקבוע כי בעילה שבשלה הוגשה התביעה נגדן לא התקיים יסוד פרסום לשון הרע. לחלופין הן טוענות כי עומדות להן הגנת "אמת דיברתי".

בימ"ש השלום דחה את התביעה בקובעו:

סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מגדיר לשון הרע מהי. יש להטעים כי די בכך שיש בכוח הפרסום לגרום לאיזו מהתוצאות המנויות בסעיף זה, ואין נפקא מנה אם אמנם נגרמו הלכה למעשה, כדי שיראו במפרסם הדברים אחראי להוצאת דיבת הנפגע רעה. כמו כן, בבואו להכריע אם בלשון הרע עסקינן, יקרא ביהמ"ש את הפרסום דרך עיני האדם הסביר, ולא יעניק משקל למשמעות שייחס לדברים המפרסם או הנפגע.

הפרסומים מייחסים לתובע שלל התנהגויות שאינן ראויות כלל, ולאדם בתפקידו בפרט. הוא מתואר בהם כרופא שמקצועיותו לקויה, שחלק ממעשיו מתקרבים לגבול העברה הפלילית וחלקם חוצים אותו ממש. אין צורך להכביר מילים על המידה שבה עלולות טענות על טיפול רשלני במטופלים, שיכול שהוביל

למותם של חלקם; על יחסי עבודה לא תקינים, הכוללים התנכלות לעמיתות לעבודה והטרדתן המינית; על רישום נוכחות כוזב ועל גריסת מסמכים כדי להעלים ראיות בטרם בדיקה – לבזות את מי שנטענו כלפיו, להשפילו ולפגוע במקצועו ובמשרתו. ברי מעל לכל ספק כי פוטנציאל כזה גלום בדברים שנכתבו, ועל כן יש לקבוע כי מי שפרסם אותם, פרסם לשון הרע על התובע.

התובע ביכר שלא להגיש תביעה נגד מי שפרסם את הכתבות. ע"פ סעיף 11(א) לחוק, אם פורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת, ישאו באחריות בשל לשון הרע האדם שהביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו, עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום, ובאחריות אזרחית ישא גם האחראי לאמצעי התקשורת. הנתבעות סבורות כי במקרה דנא, זהות האדם אשר הביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם לפרסומו, לא הוכחה. ואכן, הטענות שהועלו נגד התובע במסגרת הכתבות הן טענות שנשמעו ושהועלו על הכתב במסגרות שונות, וגורמים רבים היו מודעים לחשדות ולקורות הליכי הביקורת. התובע לא השכיל להוכיח כי דווקא הנתבעות היו המקור לדברים שפורסמו בסופו של דבר בכתבות. אשר על כן, יש לדחות את התביעה מבלי להיזקק לדיון בשאלת ההגנות.

פסק דין

לפניי תביעה בעילה של הפרת [חוק איסור לשון הרע](#), התשכ"ה 1965 (להלן: „החוק“).

תמצית העובדות והמחלוקת

התובע הוא רופא מומחה בפסיכיאטריה אשר שימש בזמנים הנוגעים לתביעה מנהל המרפאה הקהילתית לבריאות הנפש בעיר הרצליה (להלן: „המרפאה“). נתבעת 1 היא רופאה מומחית בפסיכיאטריית ילדים ונוער אשר בשנת 1995 החלה לעבוד במרפאה. נתבעת 2 הייתה מזכירת המרפאה במשך שנים רבות.

ביום 04.03.04 פורסמה במקומו, צומת השרון, כתבה על הקורות במרפאה (נספח יד לתצהיר התובע) שכותרתה:

„נחקר חשד שטיפול רשלני בתחנה לבריאות הנפש בהרצליה גרם להתאבדויות מטופלים“

בכותרת המשנה הופיע המשפט:

„עובדים במרפאה התלוננו על תפקודו של המנהל ד"ר שמואל קמפלר, על הטרדות מיניות, רשלנות רפואית והתחמקויות מהעבודה. [...]“

(סעיף 96 לכתב התביעה)

ובגוף הכתבה נכתב, בין היתר, כהאי לישנא:

„מבקר משרד הבריאות, אריה פז, החל השבוע בבדיקת חשדות לטיפול רשלני במספר מקרים מרפאה לבריאות הנפש בהרצליה, שהביאה בין היתר להתאבדותם של שני תושבי הרצליה. [...]“

„[...] נגד ד"ר קמפלר הועלו על ידי עובדים במרפאה תלונות על הטרדות מיניות, על טיפול רשלני במטופלים, על יחסי עבודה לא תקינים והיעדרויות תכופות מהמרפאה ללא הודעות מוקדמות.”

„[...] בביקור שערך המבקר אריה פז במרפאה, נבדק חשד לטיפול רשלני וכן טענה כאילו גרס ד"ר קמפלר מסמכים כדי להעלים לפני הבדיקה. בתחילת השבוע התקשר אחד מעובדי המקום למשרה והעלה חשדות כי ד"ר קמפלר גורס במשרדו מסמכים חסויים. למקום הוזעק שוטר אך לא מצא דבר. [...]”

„לנציבות שירות המדינה הוגשו תלונות כנגד ד"ר קמפלר בגין חשד להטרדה מינית של שלוש מהעובדות הכפופות לו ובגין התנכלות לשתיים מעובדות המשרד.”

(סעיף 97 לכתב התביעה)

„עובדת [...] המשמשת רופאה במרפאה טענה, כי לאחר שקבלה על חוסר מקצועיותו של קמפלר שלח לה קמפלר מכתב בו הוא דורש ממנה לדווח לו על כל יציאה שלה מהמרפאה, דבר שלא נעשה לפני כן. [...]”

(סעיף 98 לכתב התביעה)

למחרת התפרסמה במוסף 7 ימים של העיתון, ידיעות אחרונות' כתבה (נספח יב לתצהיר התובע) אשר נשאה את הכותרת:

„הפסיכיאטר עסוק
תקפצו מחר”

בכותרת המשנה נכתב:

„הפסיכיאטר ד"ר שמואל קמפלר, מנהל המרפאה לבריאות הנפש בהרצליה, עסוק מכדי לקבל חולים, גם מטופלים המאיימים להתאבד. חלקם מימשו את איומם. [...]”

(סעיף 99 לכתב התביעה)

הכתבה פתחה במילים:

„[...] השנה התאבד עודד [...] עודד בן ה־26 שם קץ לחייו חודשים ספורים בלבד אחרי שאחיו הצעיר נהרג בפיגוע. ימים ספורים לפני ההתאבדות הוא פנה למזכירת התחנה לבריאות הנפש בהרצליה וביקש להיפגש דחוף עם רופא. ד"ר שמואל קמפלר, מנהל התחנה ובאותה שעה הרופא היחיד בה, היה בישיבה. המזכירה ביקשה להזעיק אותו, אבל קמפלר הורה לה לקבוע עם החולה תור ליום המחרת. עודד יצא מהמרפאה ולא חזר אליה יותר. המקרה של עודד (שם בדוי) אינו מקרה בודד. [...]”

(סעיף 100 לכתב התביעה)

ובהמשך הופיעו המשפטים הבאים :

„יום אחד, בזמן שש', אחת העובדות, חיפשה תיק בתיקייה, קמפלר נצמד אליה מאחור, שם את הידיים שלו בתוך הידיים שלה, והוציא איתה יחד את התיק. ש' סיפרה לחברותיה שהיא זזה הצידה, ניסתה להתחמק, אבל הוא המשיך. [...]

במקרים אחרים, מספרים במרפאה, היה ד"ר קמפלר מניח את רגלו האחת על כיסא, וכך, בעמדת פישוק, היה מכניס את ידו למכנסיו. עובדות אחדות תיארו כיצד הצמיד את גופו אליהן ליד מכונית הצילום בשעה שצילמו מסמכים. [...]”
 „[...] ד"ר שמואל קמפלר ממלא לכאורה דוחות נוכחות כוזבים, נושא נוסף שנחקר כיום בנציבות שירות המדינה. [...]

(סעיף 101 לכתב התביעה)

„[...] , בצורה הזו, אומרים אנשי הצוות, עם כל ההיעדרויות ואווירת ה, חפיף, מתפקדת המרפאה בפועל רק בכ־30 אחוז מתפוקתה האמיתית. לצערנו, שוררת כאן אווירה של הפקרות, של הכל מותר, ואת המחיר הכבד לפעמים משלמים המטופלים, שלא מקבלים את המגיע להם על פי חוק.”

(סעיף 102 לכתב התביעה)

עלפי סעיף 105 לכתב התביעה, פורסמה גם תגובה אנונימית לכתבה :

„צמרמורת אחזה בי [...] נזכרתי ביחס המתנער והאדיש לפונים שנזקקו לעזרה, ביחס הבוטה והמשפיל לאלו שהצליחו להיכנס לחדרו, ברמת המוסר הנמוכה של חלק מהעובדים בתחנה [...]”

יוער כי כתב התביעה כולל גם התייחסות לפרסומים נוספים, אך במהלך ניהול ההליך הוסכם כי הפרסומים שיידונו הם אלו שהופיעו בשתי הכתבות, כמצוטט לעיל.

התובע טוען כי מה שנכתב על אודותיו בשתי הכתבות, אשר ראו אור באותו סוף־שבוע, הוא בבחינת לשון הרע, כהגדרת המונח בסעיף 1 לחוק. הוא רואה בנתבעות את המקור לתוכן הפרסומים, על רקע היחסים העכורים ששררו בין הצדדים באותה תקופה. הנתבעות מצדן משיבות כי לאף אחת מהן אין יד או רגל בפרסום הכתבות, וכל שעשו היה להלין לפני הגורמים המוסמכים על התנהגותו של התובע. לפיכך הן מבקשות לקבוע כי בעילה שבשלה הוגשה התביעה נגדן לא התקיים יסוד פרסום לשון הרע המוגדר בסעיף 2 לחוק. לחלופין הן טוענות כי עומדות להן הגנת „אמת דיברתי” (סעיף 14 לחוק).

ד י ו ן ו ה כ ר ע ה

לשון הרע

סעיף 1 לחוק מגדיר לשון הרע מהי :

,,לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו.

" [...]

יש להטעים כי די בכך שיש בכוחו של הפרסום לגרום לאיזו מן התוצאות המנויות בסעיף זה – ואין נפקא מנה אם אמנם נגרמו הלכה למעשה – כדי שיראו במפרסם הדברים אחראי להוצאת דיבת הנפגע רעה. כמו־כן, בבואו להכריע אם בלשון הרע עסקינן, יקרא בית המשפט את הפרסום דרך עיניו של האדם הסביר, ולא יעניק משקל למשמעות שייחס לדברים המפרסם או הנפגע (ע"א 723/74 הוצאת עתון, הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא (2) 281, 293, 300 – 301 [1977]; ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו (2) 607, 617 [2002]).

הפרסומים מייחסים לתובע שלל התנהגויות שאינן ראויות בכלל, ולאדם בתפקידו בפרט. הוא מתואר בהם כרופא שמקצועיותו לקויה, שחלק ממעשיו מתקרבים לגבול העברה הפלילית וחלקם חוצים אותו ממש. אין צורך להכביר מילים על המידה שבה עלולות טענות על טיפול רשלני במטופלים, שיכול שהוביל למותם של חלקם; על יחסי עבודה לא־תקינים, הכוללים התנכלות לעמיתות לעבודה והטרדתן המינית; על רישום נוכחות כוזב ועל גריסת מסמכים כדי להעלים ראיות בטרם בדיקה – לבזות את מי שנטענו כלפיו, להשפילו ולפגוע במקצועו ובמשרתו. ברי מעל לכל ספק כי פוטנציאל כזה גלום בדברים שנכתבו, ועל־כן יש לקבוע כי מי שפרסם אותם פרסם לשון הרע על התובע.

יסוד הפרסום

התביעה דנן הוגשה נגד הנתבעות, בטענה שהשתיים הדליפו את הפרטים שהופיעו בכתבות לאמצעי התקשורת ובכך גרמו לפרסומם. הנתבעות, כאמור, דוחות בשתי ידיים את האחריות למסירת המידע שהתובע תולה בהן, באשר לדידן, תפקידן התמצה בהגשת תלונה לרשויות המוסמכות. כאן המקום לציין כי התובע ביכר שלא להגיש תביעה נגד מי שפרסם את הכתבות, וכי הכתבים שכתבו אותן או נציגים אחרים של מערכות העיתונים לא זומנו למסור עדותם במסגרת הליך זה. עלפי סעיף 11א(א) לחוק –

,,פורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת, ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע, האדם שהביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו, עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום, ובאחריות אזרחית ישא גם האחראי לאמצעי התקשורת."

(בעניין זה ראו [ר"ע 657/85 רונן נ' מדינת ישראל, פ"ד לט \(4\) 500, 499 \[1985\]](#))

הנתבעות סבורות כי במקרה דנא, זהותו של האדם אשר הביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם לפרסומו – לא הוכחה. שתיהן הצהירו:

„במהלך חודש מרס 2004, פורסמו שתי כתבות אודות התובע, האחת במקומון, צומת השרון, והשנייה במוסף יום שישי של עיתון, ידיעות אחרונות. יובהר, כי אין לי ולא היה לי כל קשר לפרסום הכתבות, כמו גם לפרסום התגובה האנונימית שפורסמה בעקבות הכתבות הנ"ל.”

(סעיף 44 לתצהיר נתבעת 1; סעיף 51 לתצהיר נתבעת 2; ההדגשה שלי; ראוגסעדות נתבעת 1 בעמ' 30 לפרוטוקול, שורות 15–16; עדות נתבעת 2 בעמ' 48, שורה 11)

נתבעת 1 (סעיפים 8–10 לתצהירה) העידה שהתלוננה על התובע לפני עורכתהדין דנה סבוראי, ראש מנהל נשים בעיריית הרצליה (להלן: „עוה"ד סבוראי”). כמו־כן הצהירה כי נפגשה עם ראש העירייה ושוחחה עמה על הנעשה במרפאה וכי האחרונה גם יזמה פנייה אליה בעניין מטופל מסוים (סעיפים 28–29, 31). ועוד סיפרה:

„במהלך ביקורי בבניין העירייה, במסגרת השתתפותי בוועדות שונות של העירייה באופן שוטף ושגרתי, פגשתי את ד"ר מיכל רותם, ראש אגף חינוך ורווחה בעיריית הרצליה [...], וסיפרתי לה על פנייתה של ראש העיר. ד"ר רותם אמרה לי, כי נודע לה על מספר מקרים של חולים שקבלו טיפול לקוי במרפאה. אישרתי בפני ד"ר רותם את אשר ידעה ממילא.”

(סעיף 32)

בחקירתה הנגדית הכחישה כי העבירה לעיתון אינפורמציה על התאבדות המטופל הנזכר בכתבה שפורסמה ב, 7 ימים' (עמ' 27, שורות 15–18). גם נתבעת 2 סיפרה כי לא העבירה מידע כזה לאיש (עמ' 41, שורות 5–10). לטענת נתבעת 1, היא גם לא העבירה מידע על מטופלים שאיבדו עצמם לדעת לד"ר רותם, שפנתה לתובע בעניין, ואין לה מושג מי העבירו (עמ' 28). כדבריה:

„[...] אני לא העברתי לד"ר רותם דברים שהיא לא שאלה אותי ושהיא כבר ידעה. העניין הזה, של ההתאבדות של הבחור, כל העיר ידעה על זה וכל המרפאה ידעה. זה הופיע בעיתון.”

(עמ' 27, שורות 28–30)

כמו־כן ציינה כי הלינה על התובע לפני נציבות שירות המדינה (עמ' 29 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית (שם) אישרה נתבעת 1 שפנתה למשטרה והעלתה חשדות כי גרס מסמכים רפואיים מתוך תיקיהם של מטופלים (ראו סעיף 41 לתצהירה), אך הוסיפה כי איננה יודעת כיצד הגיעו הפרטים אל העיתון. נתבעת 2 העידה כי מסרה את המידע בדבר דיווחי השעות הכוזבים של התובע רק בנציבות (עמ' 49 לפרוטוקול, שורה 10).

אציין כבר עתה כי לא הוצגה לי כל עדות ישירה על כי הנתבעות או מי מהן מסרו כל מידע שהוא לעיתונאים שפרסמו את הכתבות. אמנם בדיון קדם־משפט בתיק זה שנערך ביום 14.11.05 לפני כבוד השופטת דליה מארק־הורנצ'יק טענה באת־כוחן של הנתבעות דאז על מרשותיה :

„[...] מדובר בכתבה בעיתון שלא הן יזמו את פרסומה ולא היה להן כל קשר. הן אמנם אמרו שתי מילים בכתבה אך לא בהרחבה. הן לא הזמינו את העיתונאי לכתוב את הכתבה המדוברת. כל מה שהן עשו זה לפנות לגורם המוסמך בעיריה שהיא עו"ד דנה סבוראי, שהיא הפנתה אותן הלאה כמו לנציבות שירות המדינה וגורמים מוסמכים אחרים.”

(עמ' 2 לפרוטוקול, שורה 23–עמ' 3, שורה 2)

אך כאשר עומתה נתבעת 1 עם הדברים בחקירתה לפניי, היא לא חזרה בה מגרסתה שלפיה לא מסרה מידע כלשהו לתקשורת. היא השיבה שלא היה לה שום קשר לכתבה ושאינה אחראית למה שפרקליטתה אומרת בשמה (עמ' 30, שורות 17–28), והעידה כלה ונחרצה :

„[...] לא דיברתי עם אף עיתונאי. לא פניתי לשום גוף פרט למשרד הבריאות ולנציבות. וכשנשאלתי מד"ר רותם בעיריית הרצליה, שהם, דרך אגב, ידעו את כל הסיפור.”

(שם, שורות 28–30 ; ההדגשה שלי)

לתובע הוצע בחקירתו הנגדית שהפרסום בעיתון נבע ממקורות אחרים, ותשובותיו לא הצליחו לסתור אפשרות כזאת :

ש: „בכתבה לא רק ציטטו מסמכים והתייחסו. התראיינו מטופלים ובני־משפחות שלהם. אתן דוגמאות: בכתבה תוארה בחורה בשם דנה (שם בדוי), בתו של דוד שאיים לשים קץ לחייו; זיווה; טרי, דני ועוד. כלומר, הכתבים גם נפגשו עם אנשים.

ת: מי אמר?

ש: אז הכתבים שיקרו? מה אתה מסיק?

ת: אני לא מסיק שום דבר.

ש: יש כתבה בעיתון, ידיעות אחרונות, שאם אני היום הולך למאגר־מידע ומחפש אני בצורה הכי פשוטה מקבל אותה. ראיינו שם מטופלים שלך.

ת: אני לא יודע על מה אתה מדבר. כתבה באינטרנט?

ש: כתבה בעיתון.

ת: המטופלים הגיעו אל הנתבעות. אני לא בטוח שהם הגיעו אל העיתון.

ש: אתה לא תבעת את המרואיינים האלה.

ת: הפברוק לא של הכתבה. הפברוק של הנתבעות.”

(עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 16–28 ; ההדגשה שלי)

מנגד, כאשר נשאלה נתבעת 1 מדוע לא הכחישה שהיא המקור לכתבה כאשר זו פורסמה, היא השיבה :

„אני רוצה להסביר לך. זה היה פשוט מאוד גיהינום. מה שעשו לי בעקבות הכתבה, שאני לא הייתי אחראית עליה, שבהרבה מאוד מקומות ידעו מה שקורה במרפאה: בעיריית הרצליה, בנציבות המדינה, במשרד הבריאות. כל־כך הרבה אנשים ידעו מה שקורה. [...]”

(עמ' 34, שורות 3–5)

התובע אישר כי לא פנה לנציבות שירות המדינה כדי לבדוק שמא הגיע המידע מהם, וכאשר נשאל אם הוא או באי־כוחו פנו לעירייה בכתב כדי לבדוק אם נלקחו משם מסמכים הקשורים אליו השיב: „אולי באי־כוחי כן. אני לא זוכר” (עמ' 12, שורה 29–עמ' 13, שורה 5).

עיקר הכתבה שפרסם, צומת השרון נגע לחקירות שהתנהלו במרפאה, והמקורות שהוזכרו בה היו מטופלים וגורמים בעיריית הרצליה ובמשרד הבריאות. בשתי הכתבות נשוא התביעה מובאות תגובות של דובר משרד הבריאות, שלפיהן משרדו עורך בדיקת תפקוד של הנהלת המרפאה ונציבות שירות המדינה עודה חוקרת את העניין. בדבבד, לדבריו, החליט משרד הבריאות למנות ועדה לבדיקת איכות הטיפול הרפואי במקום בעקבות התלונות שהתקבלו. הנתבעות זימנו לעדות את המבקר הפנימי של משרד הבריאות, מר אריה פז (להלן: „מ”פ”). הלה אישר כי שלושת הנושאים העיקריים שנבדקו היו איכות הטיפול הרפואי שנתן התובע למטופלים, החשש להטרדה מינית ובעיות בתחום המשמעת (עמ' 59 לפרוטוקול, שורה 25–עמ' 60, שורה 2; כן ראו עדותו בעמ' 64). לפי תגובתו של דובר משרד הבריאות בכתבה שנתפרסמה ב, צומת השרון, משרדו החליט לערוך בדיקה פנימית של תפקוד המרפאה לאחר שנתקבלה תלונה מאגף הרווחה בעיריית הרצליה וגם מינה ועדה לבחינת איכות הטיפול בה. מר פז השיב לשאלות בית המשפט כי מערכות העיתונים פנו אל הדובר לפני הפרסום וזה פנה אליו (עמ' 62, שורה 29–עמ' 63, שורה 1).

בכתב התביעה (סעיפים 95–97) נכתב כי הפרסומים כללו פרטים שהודלפו מתוך החקירה שקיימה נציבות שירות המדינה במרפאה (ראו גם סעיף 106 לתצהירו). הנתבעות נחקרו בידי חוקר לפי [חוק שירות המדינה](#) (משמעת), התשכ”ג-1963, ומסרו הודעות ביום 09.10.02 (נתבעת 2 – גם ביום 12.01.03) (נספחים ב–1 לתצהיר התובע). בהודעותיהן הלינו על התנהגות התובע, ובין היתר ייחסו לו הטרדה מינית, ניהול לא־תקין של המרפאה, היעדרויות רבות ממנה ללא מינוי ממלא־מקום, צעקות על חולים ודיווח כוזב על שעות עבודתו.

במכתב מיום 26.05.03 (נספח ג לתצהיר התובע) – כעשרה חודשים לפני פרסום הכתבות – אל הסמנכ”ל הבכיר למנהל ולמשאבי אנוש במשרד הבריאות, מר דב פסט, פירט עוה”ד יורם צלקובניק, סגן נציב שירות המדינה (משמעת) (להלן: „עוה”ד צלקובניק”), את פרטי החקירה המשמעתית בחשד להטרדה מינית, להתנכלות לעובדים ולסדרי עבודה לקויים – ובכלל זה דיווחים כוזבים. גם טענתה של נתבעת 1 כי לאחר שהתלוננה על חוסר מקצועיות מצדו, שלח לה התובע מכתב שבו דרש ממנה, באופן חסר תקדים, לדווח לו על כל יציאה שלה מהמרפאה – מופיעה באותו מכתב (סעיף 7; כן ראו מכתבה לנציבות שירות המדינה מיום 16.01.03 – נספח 4 לתצהיר התובע). העתקים ממכתבו של עוה”ד צלקובניק נשלחו לשלושה נמענים נוספים בנציבות שירות המדינה וכן לעוה”ד סבוראי. יש לציין כי אין מחלוקת אמתית על כך שחקירה זו נפתחה בעקבות תלונותיהן של הנתבעות (כך עולה גם מסעיף 2 לאותו מכתב). למעשה, התלונה הגיעה לנציבות מעוה”ד סבוראי, שהפנתה אותה לשם לאחר שהנתבעות פנו אליה, בהיותה הממונה בעירייה על אכיפת [חוק למניעת הטרדה מינית](#), התשנ”ח-1998, כדי להתלונן בנושא זה עוד בקיץ 2002. יוער גם כי תיאור מעשי ההטרדה המינית של עובדות במרפאה שפורסם בכתבות דומה לזה שמסרה נתבעת 2 בהודעתה בנציבות שירות המדינה (נספחים ב, ג לתצהיר התובע) ולדברים

שכתב עוה"ד צלקובניק בהחלטתו מיום 26.05.03 (נספח ג). לכן אין להסיק שמקרי ההטרדה המתוארים בכתבות היו ידועים לנתבעת 2 בלבד.

לא זו אף זו: כעולה מהתרשומת שסומנה נ/7, בישיבת צוות המרפאה שנערכה ביום 23.06.03 נדונו טענותיה של נתבעת 1 על תפקוד המרפאה בכלל ועל זה של התובע בפרט. גם במכתב מיום 18.06.03 (נספח ג1 לתצהיר התובע), פנו עובדים במרפאה „לכל מאן דבעי” במחאה על התלונות שהוגשו נגד התובע „על הטרדה מינית והתעללות בעובדים”. העתקים מוענו לראש שירותי בריאות הנפש במשרד הבריאות ולראש עיריית הרצליה. אם כך, למותר לציין כי חלק נכבד מסגל עובדי המרפאה ידע כבר אז כי נגד התובע נשמעו טענות ואף הוגשו תלונות.

נתבעת 1 הודתה כי היא הייתה זו שהתלוננה לפני מבקר משרד הבריאות על הוראתו של התובע לגרוס מסמכים, ולאחר מכן עשתה זאת במשטרה. כאמור, היא לא ידעה איך הגיע המידע לעיתון (עדותה בעמ' 29 לפרוטוקול וסעיף 41 לתצהירה). בכתבה שבמקומון נכתב על מר פז כי ערך בירור של הטענה. בחקירתו סיפר (עמ' 66–67) כי אחד העובדים טלפן אליו והודיע שהתובע גורס (או מתכוון לגרוס) מסמכים. הוא ביקש מהתובע לשמור את המסמכים והפנה את הטיפול בעניין למשטרה, ואפילו הוזעק שוטר למרפאה. התובע נחקר בנציבות שירות המדינה ביום 30.03.03. מהודעתו שם (נספח ג2 לתצהירו) עולה כי כבר אז נשאל בנושא. הוא הסביר כי הורה לגרוס את כל מסמכי המרפאה שאינם קשורים בתיקי חולים (עמ' 4 לחקירתו שם, שורות 18–19). בדיקתו של המבקר נערכה לפני פרסום הכתבות (סעיפים 95–98 לתצהיר התובע), וסביר שעובדים נוספים במרפאה ידעו על ההוראה שנתן התובע, כך שגם לטענה זו לא הייתה מודעת נתבעת 1 בלבד.

בכתבה שפורסמה ב, ידיעות אחרונות' (עמ' 36) תואר כיצד באחת ההזדמנויות נתן התובע, כביכול, למטופלת שביקשה להיפגש עמו מחוץ למשרדו לחכות שעה ארוכה, ובסופו של דבר סילק אותה משם בכוח הזרוע. לפי הכתוב, המטופלת הגישה תלונה במשטרה. התובע, שבפניו גרסה אחרת לאירוע, טען כי נתבעת 2 הייתה העדה היחידה לו (סעיף 117 לתצהירו; עמ' 9 לפרוטוקול, שורות 18–19). נתבעת 2 העידה בבית המשפט כי אנשים נוספים היו עדים להתרחשות (עמ' 39–40). המקרה, שקרה בשנת 1990, תואר במכתב מאת מחבר עלום־שם שלפי הכתוב בו, שלח אותו אז לשר הבריאות, לנציב תלונות הציבור וכן ל, ידיעות אחרונות' (נספח יט לתצהיר התובע). בכתבה, שבה סופר כי „האירוע נחקק היטב בזיכרון של אנשי התחנה” (עמ' 36, עמודה שלישית), תיארו אותו המטופלת עצמה וכן „עדי ראייה למקרה”, ועדותה של נתבעת 2 מקובלת עליי. סביר שגם עובדים אחרים שנמצאו אותה עת במרפאה שמעו את המתרחש לכל הפחות. בכתבה סופר:

„כשחזר מעדותו במשטרה, מספרים עובדי המרפאה, ניגש ד"ר קמפלר לש' והודיע לה שקראו לו לחקירה ושהאישה פתחה נגדו תיק במשטרה. קרוב לוודאי שהם יגיעו גם אלייך וישאלו אותך מה קרה, הוא אמר לה, יבקשו שתעידי. מה את תגידי? ש' ענתה לו בלי להתבלבל: „את האמת! מאותו הרגע, לטענת עובדים במרפאה, התחיל ד"ר קמפלר להתנכל לה. כשחשד מאוחר יותר שהתלוננה נגדו בנציבות שירות המדינה, נישל אותה מתפקידיה הקודמים, ייבש אותה, הפריד אותה מהמזכירה השנייה שעבדה איתה והפך אותה בעצם לטלפנית. היא רק עונה לטלפונים. מדובר באישה מרשימה, שעובדת כבר מעל 30 שנה במרפאה, שהשקיעה את נשמתה במקום וקיבלה שבחים רבים על עבודתה, כולל מד"ר קמפלר עצמו.”

(עמ' 38, למעלה)

בחקירתה אישרה נתבעת 2 כי היא העובדת הנזכרת בקטע דלעיל, כי הדורשיח המתואר בו צוטט נכונה וכי פנתה לעוה"ד סבוראי (עמ' 37 לפרוטוקול) – אך אין להסיק מכך שדווקא היא הייתה המקור לדברים. התובע מבקש ללמוד זאת גם מהעובדה שהעובדים המצוטטים בכתבה מתארים את ש' כעמיתה שזכתה לתשבחות על עבודתה, בין היתר ממנו. בעיניו, חזקה עליה שמכתבי המלצה שקיבלה אינם מצויים ברשות איש מלבדה, ומכאן שאם נזכרו בכתבה הייתה זו היא שסיפרה עליהם לעיתונאיות. אלא שהמכתבים לא נועדו לעיניה של נתבעת 2 בלבד, והם מוענו לנמענים שונים. בחקירתו בנציבות (עמ' 5 להודעה) אישר התובע ששיגר מכתבי הערכה עליה לבקשתה (נספח ג3 לתצהירו), ומחומר הראיות עולה כי גם מטופלים ואנשי צוות נוספים כתבו עליה טובות. משכך, אין לומר שהיא היחידה שהכירה את המכתבים: גורמים בעירייה היו מודעים לתוכנם, ואין להוציא מכלל אפשרות שגם עמיתים לעבודה במרפאה.

עובדים נוספים במרפאה נחקרו בנציבות. עדת התביעה רות שריאל, עובדת סוציאלית שנוכרה גם כן בכתבה, פנתה לראש עיריית הרצליה וביקשה להיפגש עמה במכתב מיום 30.06.03 (המוצג, נ/10). בחקירתה לפניי לא שללה שיזמה את הפנייה בעקבות מכתבו של עוה"ד צלובניק שנשלח כחודש קודם לכן (עמ' 25 לפרוטוקול, שורות 15–18), ומכאן שידעה עליו. הגב' שריאל גם אישרה כי שוחחה עם עיתונאית לקראת פרסום אחת הכתבות (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 27–30; עמ' 19, שורות 17–18; עמ' 21, שורות 26–27). ד"ר מרק רויטמן, פסיכיאטר נוסף, טען במכתב שנכתב כחצי שנה לפני מועד הפרסום (נספח א לתצהיר נתבעת 1) כי מטופלים זוכים ליחס מזלזל מצד התובע, אשר נותן תרופות בלי בדיקה ומתעסק בענייניו הפרטיים על חשבון עבודתו במרפאה. העתק נשלח למר פז.

מכתב שצירף התובע לראיותיו (המוצג, ת/5) נשלח אליו מאת ד"ר רותם. המכתב נשלח כחודש וחצי לפני שראו הכתבות אור, ביום 25.01.04. ד"ר רותם גוללה בו טענות קשות על טיפול לקוי במטופלי המרפאה – לרבות זה שזכר בתחילת הכתבה שפורסמה במוסף 7 ימים – ושלחה העתקים לחמישה נמענים נוספים, ובהם ראש העירייה. התובע התייחס למכתב בתצהירו, וטען כי הדרך הנכונה לבירור התלונות הייתה לפנות אליו באופן אישי, אך תחת זאת, „טרחה” ד"ר רותם, „להפיץ את מכתבה בתפוצה רחבה ביותר לגורמים בעירייה ובמשרד הבריאות”, ובתגובה הבהיר לה ש„[...] עולה ממכתבה כי כוונתה אינה לסייע ולקדם את ענייני המרפאה אלא לפגוע בי אישית” (סעיפים 62–63 לתצהירו). פרקליטיו שיגרו לד"ר רותם ולשבעה נוספים מכתב תשובה נושא התאריך 03.02.04 (נספח ו לתצהירו), שחלק ממנו צוטט גם בכתבה שפורסמה בידעות אחרונות. במסגרתו ייחסו לגורמים שונים בעירייה (שלא פורטו) גישה עוינת כלפי התובע וכתבו כי נדמה שכל מעייניהם של אלו נתונים להכשלתו בתפקידו (סעיף 7). במכתב מיום המחרת השיב לד"ר רותם גם ד"ר אלכסנדר גרינשפון, ראש שירותי בריאות הנפש במשרד הבריאות, וכתב לה כי הוא פועל למינוי ועדת בדיקה לאירועים שפירטה במכתבה (נספח ז לתצהיר התובע). בתשובה מיום 08.02.04 למכתבו של ד"ר גרינשפון (נספח ח לתצהיר התובע) טענו באי־כוח התובע כי ממכתבה של ד"ר רותם עלה „[...] ריח של רדיפה והתנכלות למרשנו, ולא של חיפוש תשובות ענייניות” (סעיף 3).

עינינו הרואות אפוא כי גורמים זולת הנתבעות ידעו על הטענות נגד התובע בכל הנוגע לטיפול בפונים למרפאה.

לכתבה שפורסמה בידעות אחרונות' התראיין גם עד ההגנה יהושע גורא, סגן ראש עיריית הרצליה בשנים 1992–1998. בסופה (עמ' 100) הוא מצוטט כאומר שעשר שנים לפני פרסום הדברים הגיעו תלונות חמורות על התובע, וכן:

„[...] לשמחתי התלונות האלה נחקרות היום בנציבות שירות המדינה, וגם אני הוזמנתי לשם לספר את הידוע לי.”

בחקירתו הנגדית (עמ' 54–55 לפרוטוקול) ציין כי בתוקף תפקידו קיבל תלונות ממטופלים ומבני משפחותיהם על התובע, שמספרן נאמד בעשרות (ראו גם סעיפים 5–6 לתצהירו).

מכל האמור לעיל עולה כי הטענות שהועלו נגד התובע במסגרת הכתבות נשוא התביעה הן טענות שנשמעו ושהועלו על הכתב בחקירת הנתבעות בנציבות שירות המדינה, במכתביה של עוה"ד סבוראי, במכתבה של ד"ר רותם מיום 25.01.04 שהוביל להקמת ועדת הבדיקה בראשות ד"ר חגי חרמש (כתב המינוי מיום 29.02.04, שאליו צורפה התלונה ששיגרה ד"ר רותם – כאמור, עוד בטרם פורסמו הכתבות – נספח י לתצהיר התובע) ובתלונה שהופנתה למר פז. בעניין התנהלה חקירה, ושוב, גורמים רבים – לרבות עובדים במרפאה זולת הנתבעות – היו מודעים לחשדות ולקורות הליכי הביקורת. התובע לא השכיל להוכיח במידת ההוכחה הדרושה כי דווקא הנתבעות היו המקור לדברים שפורסמו בסופו של דבר בכתבות (וראו, למשל, נספח ג1 לתצהירו) או לתגובה האנונימית לכתבה שנדפסה ב, ידיעות אחרונות'.

אשרעלכן יש לדחות התביעה מבלי להיזקק לדיון בשאלת ההגנות.

ס ו ף ם ד ב ר

התביעה נדחית.

התובע ישלם לנתבעות, יחד ולחוד, הוצאות משפט וכן שכ"ט רחח עור"דין בסך 7,000 ₪, בתוספת מס"ע מוסף, ריבית והפרשי הצמדה כחוק מהיום ועד למועד התשלום המלא בפועל.

שושנה אלמגור 54678313

ניתן בלשכתי היום, כ"ד ניסן תש"ע (8 באפריל 2010).
המזכירות תשגר עותקי פסקהדין לבאי"כוח הצדדים.
 נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)